ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

Σ' ἕναν λιποτάκτη ποὺ εἶχε καταδικασθεῖ σὲ θάνατο, ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ ἐκλέξῃ τὸν τρόπο τοῦ θανάτου ! !

— Ὦ, κύριοι δικασταί, εἶπε, ἀφῆστε με νὰ πεθάνω ἀπὸ γῆρας!..

Ἂν τοῦ ἔγινε ἡ χάρις δὲν ξέρουμε.

***

Σχέδιο διαθήκης ἑνὸς ἀπεντάρου : Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, δὲν ἔχω τίποτε,χρεωστῶ πολλά.. καὶ τὰ ὑπόλοιπα τ' ἀφήνω στοὺς φτωχούς !...

***

Ἕνας κακοῦργος σκότωσε τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του. Στὸ δικαστήριο ἀφοῦ ἐξηντλήθησαν ὅλα τὰ μέσα τῆς ὑπερασπίσεως, ὁ πατροκτόνος καὶ μητροκτόνος ρωτήθηκε ἀπ' τὸν πρόεδρο τῶν Συνέδρων ἂν εἶχε νὰ προσθέσῃ τίποτε γιὰ τὴν ὑπεράσπισί του.

— Ἐλπίζω, εἶπε, ὅτι οἱ κύριοι ἔνορκοι θ' ἀθωώσουν ἕναν δυστυχισμένο... ὀ ρ φ α ν ό σὰν κ' ἐμένα !...

***

Δυὸ χτῖστες κοιμώντανε στὸ ἴδιο δωμάτιο. Ὁ ἕνας λέγει στὸν ἄλλον :

— Τζανή μου ;

— Τί θέλεις ; ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος.

— Κοιμᾶσαι ;

— Γιατί ;

— Γιατὶ ἂν δὲν κοιμώσουνα θὰ σοῦ ζητοῦσα ἕνα ἑκατοστάρικο δανεικό.

— Κοιμᾶμαι καὶ ροχαλίζω μάλιστα κουμπάρε μου !...

***

Ἕνας ἐπαίτης ποὺ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ κάποιον, λέγοντάς του ὅτι παρακαλεῖ τὸνΘεὸ νὰ τὸν πολυχρονίσῃ.

— Καλέ μου ἄνθρωπε, πῶς θέλεις νὰ σὲ ἀκούσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ μὲ πολυχρονίσῃ, ἀφοῦ ἐσένα σὲ ἀφήνει καὶ πεθαίνεις τῆς πείνας ;

***

— Μαρία, ρώτησε μιὰ νεόπλουτη κυρία τὴν ὑπηρέτριά της, ὥστε παντρεύεσαι λοιπόν ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Νὰ πάρε λοιτὸν αὐτὲς τὶς ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ τὴν προῖκα σου.

Ἡ Μαρία ἀφοῦ παντρεύτηκε παρουσίασε τὸν σύζυγό της στὴν κυρία της. Αὐτὴ μόλις τὸν εἶδε, ἐφώναξε :

— Μὰ αὐτὸς εἶνε στοιχειό, παιδί μου, δὲν εἶνε ἄνθρωτος.

— Τί νἄκανα, Κυρά, ἦταν ὁ καλλίτερος ποὺ μπόρεσα ν' ἀγοράσω μὲ τὶς ἑκατὸ δραχμὲς ποὺ μοῦ δώσατε !...

***

Ὁ στρατηγὸς ντὲ Βιβὸν ἔστειλε κάποτε ἀπὸ τὴν Μεσσήνη στὸν Λουδοβῖκο 14ον ἕνα γράμμα στὸ ὁποῖο ζητοῦσε ἐνισχύσεις. «Ἔχομεν, ἔγραφε, ἀνυπερθέτως ἀνάγκην 10.000 ἀνδρῶν, γιὰ νὰ ἐνεργήσωμε ὅπως πρέπει». Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἔδωκε πρὸς σφράγισιν στὸν Τερόν, ἐπιμελητὴν τοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὰς λέξεις 10.000 ἀνδρῶν ἐπρόσθεσε : «κ α ὶ ἑ ν ὸ ς σ τ ρ α τ η γ ο ῦ» !..

***

Ἕνας στρατηγὸς διηγότανε ὅτι μιὰ νύχτα ξύπνησε γιατὶ ἄκουσε στὴν κάμαρά του κρότο πιστολιοῦ.

— Τί εἶναι ; ρωτᾶ ξαφνισμένος τὸν ὑπηρέτη του.

— Τίποτε στρατηγέ μου, ἀπαντᾷ ὁ ὑπηρέτης, σκότωσα ἕναν ποντικὸ γιατὶ φοβήθηκα... μὴν σᾶς ξυπνήσῃ.

τολμοῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ...

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου ἡ ἐπιδημία ἦταν στὴν ἀκμή της. Στὶς 30 τοῦ μηνὸς οἱ κλεισμένοι στὴ Σφακτηρία καὶ στὴν Ἀλυκὴ ἀγρίεψαν καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ κάνουν ἔξοδο διὰ τῆς βίας καὶ νὰ φύγουν ὅπου μπορέσουν γιὰ νὰ βροῦν σωτηρία. Οἱ τῆς Ἀλυκῆς ἐφώναζαν: «— Πεινᾶμε, διψᾶμε, πνιγόμαστε ἀπὸ τὴ δυσωδία τῶν πτωμάτων ! Τὴν ἡμέρα μᾶς ἀφανίζει ὁ ἥλιος, γιατὶ δὲν ἔχουμε ὅλοι καλύβες, τὴ νύχτα δὲν κοιμόμαστε, γιατὶ φυλᾶμε τὶς οἰκογένειές μας ἀπὸ τὰ τσακάλια ! Θὰ κολλήσουμε πανούκλα καὶ θὰ πεθάνουμε ὅλοι...»

***

Ἔτσι ἦταν τὰ πράμματα, ὅταν ἡ Κυβέρνησις ἔστειλε στὸν Πόρο τὸν Ἠπίτη καὶ τὸ χηλικὸ Λάνδερερ. Ἀμέσως οἱ δυὸ ἄνδρες μετεκόμισαν τοὺς ἄρρωστους τῆς Ἀλυκῆς στὸ δασῶδες καὶ εὐάερο Μοναστῆρι, τοὺς δὲ τῆς Σφακτηρίας στὸ λεγόμενο Φρούριο τοῦ Ἔϋδεκ. Ἄρχισαν ἀμέσως νὰ παρέχουν τὴν ἰατρική τους θεραπεία στοὺς ἀσθενεῖς, νὰ συνιστοῦν πλύσεις καὶ νὰ ἐφαρμόζουν ἀντιμολυσματικὰς μεθόδους καὶ ἀπομόνωσιν. Στὶς 10 Ἰουλίου, ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια εἶχε ἐκλείψει, ἀφοῦ ἐθέρισε τὸ ποιητικὸ νησάκι τοῦ Σαρωνικοῦ...

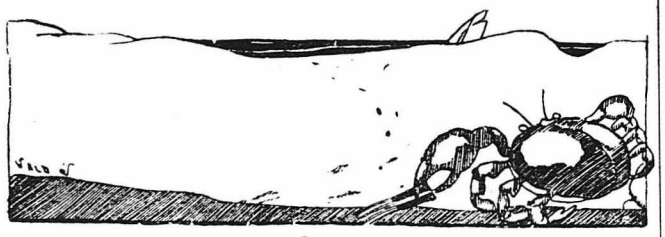

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΚΥΚΝΟΣ

Τὸ ὡραιότερο πουλὶ τοῦ κόσμου. Ὁ κύκνος στὴ μυθολογίακαὶ στὴ ποίησι. Ἕνας πίνακας τοῦ Ραφαὴλ. Τραγουδεῖ πρὶν πεθάνει; Μιὰ μάχη κύκνων στὰ νερά. Καὶ λίγος κύκνος...ψητός!..

Ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν ζώων, τὰ πουλιὰ ἔδωσαν ἀνέκαθεν τὰ ὡραιότερα μοντέλα στὴν Τέχνη καὶ πρό πάντων στὴν ποίησι. Ἀπὸ τὸν ὑπερήφανο βασιλιᾶ τῶν ἀνέμων, τὸν ἀετό, ποὺ λικνίζεται, κατὰ τὸ Λαμαρτῖνο, «μέσα στὴν ὁρμὴ τῆς λαίλαπος», ἀπὸ τὸ ἄγριο ὄρνιο ποὺ στήνει τὴ φωλιά του στὶς ἀπάτητες κορφὲς τοῦ Ἄθω, ὥς στὸ σπουργιτάκι ποὺ παίζει χαρούμενο στὰ κεραμίδια μας, ὑπάρχει μιὰ ἀτέλειωτη ποικιλία τύπων, χρωμάτων, κελαδημάτων, χαρακτήρων. Καὶ ἀνάμεσα στὸ πολυποίκιλο αὐτὸ φτερωτὸ βασίλειο, κυριαρχεῖ μὲ τὴ γραφικὴ ὀμορφιά του ὁ Κύκνος.

Ἡ Μυθολογία τὸν ἐχρησιμοποίησε κατὰ τὸ συμφέρον της. Καὶ ἔτσι βλέπουμε τὸν Δία,—πατέρα τῶν Θεῶν καὶ πρώτυπο συζυγικῆς ἀπιστίας,—ἀφοῦ ὡς τ α ῦ ρ ο ς ἔφερε στὰ νῶτα του τὴν ὡραία κόρη Εὐρώπη καὶ ὡς χ ρ υ σῆ β ρ ο χ ἡ συνωμίλησε μὲ ἄλλη χαριτωμένη κόρη, τὴν Ἀργίτισσα Δανάη, νὰ ντύνεται τὸ φτέρωμα τοῦ κύκνου γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Λήδα του. Ὁ ὡραῖος αὐτὸς μῦθος τῆς ἀρχαιότητος ἐνέπνευσε στὸ Ραφαὴλ ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους πίνακές του.

Σύμφωνα μὲ τὸν παληὸ θρῦλο, ὁ κύκνος μιὰ φορὰ στὴ ζωή του κελαϊδεῖ : Ὅταν πρόκειται νὰ πεθάνῃ. Τότε ἀποτραβιέται στὴν ἄκρη τῆς λίμνης καὶ ἀφήνει μιὰ οὐράνια μελωδία, ἕναν τελευταῖο ὕμνο στὸ Δημιουργό, ἕναν ἀποχαιρετισμὸ στὴ φύσι, κελάδημα τοῦ ὁποίου τὴ γλυκύτητα καὶ περιπάθεια ἡ μουσικὴ τέχνη ποτὲ δὲν κατώρθωσε νὰ πλησιάσῃ. Ὁ Πλάτων στὸν «Φαίδωνα» κάνει λόγο γιὰ τοὺς κύκνους καὶ λέγει : «Τ ο ῦ Ἀ π ό λ λ ω ν ο ς ὄ ν τ ε ς, μ α ν τ ι κ οί τ ὲ εἰ σι κ α ὶ π ρ ο ε ι δ ό τ ε ς τ ὰ ἐ ν Ἅ δ ο υ ἀ γ α θ ά, ἄ δ ο υ σί τ ε κ α ὶ τ έ ρ π ο ν τ α ι κ α τ' ἐ κ ε ί ν η ν τ ὴ ν ἡ μ έ ρ α ν δ ι α φ ε ρ ό ν τ ω ς ἢ ἐ ν τῷ π ρ ό σ θ ε ν χ ρ ό ν ῳ».

***

Ἐν τούτοις, οἱ φυσιοδίφαι διαφωνοῦν ἐντελῶς μὲ τὸ θρῦλο καὶ τὴν ποίησι. Οἱ πτηνολόγοι μᾶς βεβαιώνουν ὅτι ὁ κύκνος ἔχει φωνὴ ἀντιπαθητική, ποὺ μοιάζει μὲ οὔρλιασμα σκύλου, καὶ ὅτι σὲ καμμιὰ περίστασι, οὔτε καὶ ὅταν πεθαίνῃ ἡ φωνή του αὐτὴ γίνεται γλυκύτερη. Ἑπομένως, ἡ φρᾶσις «κ ύ κ ν ε ι ο ν ἆ σ μ α» ἢ «κ ύ κ ν ε ι ο ν μ έ λ ο ς» πρέπει ν' ἀποδοθῇ στὴ φαντασία τῶν ποιητῶν. Ὁ ζωολόγος Κὸντ λέγει ὅτι «μ ό ν ο ν ἡ ἀ ρ χ α ι ό τ η ς μ π ο ρ ο ῦ σ ε ν ὰ ἐ π ι ν ο ήσ η ἕ ν α τ ό σο χ α ρ ι τ ω μ έ ν ο ψ έ μ α». Ἄλλος ὅμως συνάδελφός του, ὁ μέγας Μπυφών, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴ συμπάθειά του στὸ ποιητικὸ πουλί, ἀναφέρει ὅτι ὄχι μόνο ἐπληροφορήθη γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ κυκνείου τραγουδιοῦ, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸς ἄκουσε μὲ τ' αὐτιά του κύκνους νὰ κελαδοῦν.

Οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες, ἂν καὶ σέβονται πολὺ τὸν Μπυφών, ἐν τούτοις στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν τὸν πιστεύουν. Ὁ Τουσενέλ, σύμφωνος μὲ τοὺς τελευταίους αὐτούς, προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψι τοῦ κύκνου ἀραδιάζοντας διάφορα ἄλλα προτερήματά του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ σπουδαιότερο εἶνε ὅτι καταστρέφει τοὺς «ἀνωφελεῖς κώνωπας», τὰ καταραμένα ἐκεῖνα κουνούπια ποὺ μᾶς μεταδίδουν, τοὺς ἑλώδεις πυρετούς. Ὁ ἴδιος φυσιοδίφης τονίζει τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ φιλαρέσκεια τοῦ κύκνου, ποῦ ἀγαπᾷ ἐξαιρετικῶς τὶς ἀκύμαντες ἐπιφάνειες τῶν νερῶν γιὰ νὰ καθρεφτίζεται σ' αὐτὲς καὶ καμαρώνει τὸν ἑαυτό του. Στοὺς ζωολογικοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης οἱ κύκνοι ποὺ κολυμβοῦν μέσα στὶς μεγάλες στέρνες τραβοῦν τὸ θαυμασμὸ τοῦ περισσοτέρου κόσμου, πρὸ πάντων τῶν ρομαντικῶν δεσποινίδων ποὺ θυμοῦνται σχετικὲς σκηνὲς τοῦ κινηματογράφου, ὅπου ἐρωτευμένα ζευγαράκια ταΐζουν τοὺς κύκνους κάποιας λίμνης...

Τελευταῖα, ἕνας Καναδὸς πτηνολόγος ἔψαλε τὸν ἀναβαλλόμενο τοῦ κύκνου. Τὸ εἶπε «πουλὶ τεμπέλικο καὶ μοχθηρό», πὼς τοῦ ἀρέσουν ὑπερβολικὰ οἱ καυγάδες ἀπό... ἐρωτικὲς ἀντιζηλίες. Ἡ σκληρότης του φτάνει, λέει σὲ βαθμὸ ἀγριότητος. Πιάνει τὸν ἀντίπαλό του ἀπὸ τὸ λαιμό, τοῦ χώνει τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερὸ καὶ τὸ κρατεῖ ἐκεῖ μέχρις ὅτου τὸν πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξία. Καὶ ὅταν τὸ κατωρθώσῃ, κόβει βόλτες ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, διαλαλῶντας τὴ νίκη του μὲ θηριώδη οὐρλιάσματα.

Στὴν Καμπτσιάτκα—χερσόνησο τῆς ἀνατολικῆς Σιβηρίας—ζοῦν ἀρκετοὶ ἀδέσποτοι κύκνοι στὶς λίμνες καὶ στὰ πλατύτερα μέρη τῶν ποταμῶν. Καὶ οἱ χωρικοὶ ποὺ κατοικοῦν στὶς ὄχθες ἀνεκάλυψαν ὅτι οἱ κύκνοι ἔχουν νοστιμώτατο κρέας. Τοὺς ψήνουν λοιπὸν στὴ σούβλα καὶ τοὺς τρώγουν μὲ μεγάλη ὄρεξι...